

O VERONICE S VERONIKOU

Pavučina je název pro neziskové Sdružení středisek ekologické výchovy v České republice. Funguje už od roku 1996 a má na čtyřicítce členů, kterou řídí centrála v Praze ze Senovážného náměstí. Členové Pavučiny jsou rozestří po celé republice a zaměřují se na vzájemnou podporu, služby pro školy a rozvoj ekologické výchovy obecně. Více členů je ve Středočeském kraji a Praze, a potom v Jihomoravském kraji a v samotném Brně. Za léta fungování ochránců přírody se některé organizace Pavučiny specializovaly na osvětovou práci pro ochranu životního prostředí na venkově i ve městech a vybudovaly zázemí a odborné činnosti srovnatelné s fungováním ziskového sektoru, jako například SEV Sever či Ekologický institut Veronica v Brně.

O fungování Ekologického institutu Veronica jsme si povídali s jeho zaměstnankyní při biokávě v příjemném prostředí biorestaurace Rebio ve Velkém Špálíčku, shodou okolností také s Veronikou – Fišerovou. Veronika má na starosti především oblast přírodních zahrad a bio a místních potravin. Musíme ještě představit, že Ekologický institut Veronica má dvě pracoviště. Jedno v Brně v Panské ulici a druhé v Hostětíně v Bílých Karpatech. Myslíme, že čtenářům Bio nejsou obě pracoviště neznámá, ale dobré bude podívat se podrobněji na jejich zásadní činnost.

Veroniko, čemu se věnuje váš Ekologický institut a kolik lidí v něm pracuje?

Naše činnost směřuje do pěti hlavních oblastí – ochrana přírody a krajiny, zelená domácnost a zelený úřad, ochrana klimatu, aktivní občan a regionální rozvoj. Jinak řečeno: věnujeme se praktické ochraně přírody – užovkám, netopýřům, obojživelníkům i jedlím –, radíme institucím s ekologicky šetrným provozem kanceláří, pořádáme odborné semináře a exkurze pro veřejnost, starosty, studenty i úředníky, vydáváme publikace o tom, proč stavět energeticky úsporně, jak uklí-

Veronika Fišerová při udílení plakety pro Přírodní zahradu
FOTO – archiv Veronica

zet doma bez zbytečné chemie nebo co znamenají současné klimatické změny. Snažíme se zkrátka vzdělávat a inspirovat veřejnost v řešení environmentálních problémů, které se nám objevují za humny i na druhém konci světa. V Brně a v Hostětíně je zaměstnána dvacítko lidí, mezi známá jména našich spolupracujících odborníků patří například fyzik Jan Hollan či zoolog Mojmír Vlašín.

Co se děje v Panské ulici v Brně?

V Brně je naší nejdílejší částí ekologická poradna v Domě ochránců přírody. Letos už slaví dvacet let své existence. Poradna radí nejen Brňanům, například při zakládání přírodních zahrad, což je trochu novinka – zapojili jsme se do česko-rakouského projektu Přírodní zahrady bez hranic a modelovým zahradám, které hospodaří bez chemie a podporují biodiverzitu, udělujeme plakety za spolupráci s přírodou. Takových zahrad máme nyní v Jihomoravském kraji 35. Jinak jsou v poradně časté otázky kolem ekologického stavění a opravování bytů a domů, třídění odpadů, péče o nalezené volně žijící živočichy nebo nákupu ekologicky šetrných výrobků. Kdokoliv se nás může ptát e-mailem, telefonem či osobně na Panské, databázi odpovědí na časté dotazy máme na webu www.veronica.cz.

A kromě poradny?

Hrdí jsme také na vytvoření internetové Ekomapy Brna a okolí (<http://www.veronica.cz/ekomapa/>), kde si uživatelé mohou najít třeba prodejny zdravé výživy nebo památné stromy, ekohospodářství, kde prodávají ze dvora, nebo místa pořádání farmářských trhů. Důležité je, že Veronica v Brně vydává už po 25 let přírodovědně-kulturní časopis Veronica – čtenáři si dvoměsíčník mohou objednat a podívat se na webu na obsah jeho čísel, aktuálně píšeme např. o Národním parku Šumava. A nejen časopis – velké množství osvětových letáků ➡

Veganské mimi krůček po krůčku 3

Je to již půl roku, kdy se Zdenička narodila a spatřila světlo našeho světa. Vyrostl jí první dolní zoubek a týden nato další. Ráda je zkouší na palečku u nohy. Přetáčí se šikovně ze zad na bříško a obráceně. Na otázku, jak je velká, zvedá ručky nad hlavu.

Vylučování do nočníku, nad kterým ji držíme, se pro ni stalo běžnou záležitostí. Když bylo teplé počasí, zkoušela čurání i venku v přírodě. Jen jsme museli dávat pozor, aby nepokropila všudypřítomné kočky, které se mazlivě otáčejí kolem nohou.

Do 6. měsíce byla Zdenička plně kojena a váha ukázala přes 7 kg hmotnosti a batolátko měří už 65 cm. K mateřskému mléku začínáme zkoušet první příkrmy. Rozmačkaný biobanán nebo vařená rozmixovaná biomrkev jí velmi chutnají. Ochutnává i avokádo nebo domácí ovocné přesnídávky. Také dýně hokkaido či mixovaná zelenina z biobrokolice nebo ze špenátu je její oblíbené jídlo. Učí se pít dětský čaj z lahvičky, více ho však končí na tričku než v žaludku...

Zdenička ráda sleduje dění kolem sebe ze šátku i z pohodlného nosítka Manduca, ve kterém ji nosí táta na výlety do lesa.

Někdy si v něm také zdímně. S velkým zájmem kouká na koňe pasoucí se na zahradě, dokonce se na poníče Žanetě už „svezla“. Veškeré události komentuje svým žvatláním a ve svých 6,5 měsících potěší babičku Jitku hlasitým „ba, ba, ba“.

Umí se nahlas smát, zvláště když s ní táta dělá hlouposti. To se Zdenička směje tak, že jí málem vypadnou oba zoubky. Večer jí zoubky maminka pravidelně čistí dětským kartáčkem. Občas se koupe s maminkou ve vaně a hraje si se žlutou kachničkou. Voda se jí moc líbí, cáká ručkou a zkouší plavat. Směje se o sto šest, zejména když jí u toho zazpíváme písničku Waldy Matušky Plavu si ani nevím jak...

(r)